

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2002 - 13. årgang

John G. Matteson, inspirerende grunnlegger av adventmenighetene i Danmark og Norge.

Se side 12. Jakob Rask Arnesen skriver om adventmenighetens begynnelse i Norge. Flere artikler følger basert på Terje Johannessens store forskningsarbeide.

Seniortreff

Hultafors, Sverige, 16.- 21. juli 2002

Av Johan Elisenberg

Vi kan glede de mange deltakerne som har vært med til sommertreffene på Hultafors at det også i år blir et slikt treff. Du er hjertelig velkommen, men vær snar med å melde deg på . Vi har fått tildelt et begrenset antall plasser. Bestillinger blir notert etter hvert som de kommer inn. Det er derfor meget viktig at du melder deg på i god tid, særlig hvis du stiller spesielle krav til komfort. Ellers kan vi nevne at våre danske trossøsken har satt veldig stor pris på sammenkomstene på Hultafors. Vi hadde et styremøte her i Oslo forleden dag : Jens Madsen og Henning Jakobsen, som leder den danske pemsjonistforeningen, var sammen med oss for å planlegge sommerens stevne.

Tidspunktet blir som vanlig uke 29 og stevnet varer fra tirsdag kveld 16. juli til søndag formiddag 21.juli.

På grunn av sykdom og dårlige værforhold har det vært vanskelig å kalle styret sammen for å legge møteprogrammet, men vi tror du vil sette pris på det programmet som nettopp nå blir forberedt.

På Hultafors kommer vi til å møte det samme personalet som siste år. Den vennlighet og service vi ble møtt med varmet oss. Kjøkkenet serverte utstøkte måltider. Vi hadde mye sosial kontakt med søsken

fra alle landene i Norden . Vi legger stor vekt på at den kommende samlingen skal bli preget av åndelige møter med Adventtroen som det sentrale tema.

Vi kan ikke gi nøyaktige priser for oppholdet og reisen i buss Oslo - Hultafors t/r, men regner med at prisene blir omtrent som siste år. Nøyaktig informasjon om dette kommer etter hvert. I 2001 var prisene i hovedbygningen SEK 2000 til 2600, annekser SEK 1950 - 1900, Kost og losji er inkludert i prisene.

Bestillinger tas imot av følgende:

Danmark: Jens Madsen,
telefon 65 90 21 88.

Norge: Edith og Åge Nordvåg,
telefon .65 90 21 88.

Kari og Tor Lisle,
telefon 22 28 97 94.

Irene og Johan Elisenberg,
telefon 22 61 73 19.

Vi har dessverre ingen kontaktperson i Sverige og ber derfor om at svenske deltagere ringer til Danmark eller Norge.

Vel møtt på Hultafors.

Vi får spennende og berikende dager.

ERIK PLANELIND

En kjent og kjær predikant i Sverige - Erik Planelind - ble for noen år siden rammet av slag. Sykdommen rammet ham så hardt at han mistet taleevnen og kan nå bare meddele seg til sin kjære kone, Maj-Britt, barn og familie ved å skrive. Eriks dikteristiske evne er ikke blitt svekket. Han skriver stadig mange dikt hvor han gir uttrykk for sine tanker og følelser. Når vi tenker på hans livssituasjon får ordene i disse to diktene en spesiell mening. Han bor nå på et sykehjem hvor han får god omsorg og nødvendig pleie. Mai-Britt og barna besøker ham stadig og har nær og varm kontakt. Da undertegnede besøkte ham siste sommer var Erik opptatt med å lese og skrive. Smilende og fornøyd til tross for sin skjebne tok han farvel med oss fra sin rullestol.

Johan Elisenberg

Ett glas vatten

*Bara ett lite glass vatten
Från din kärleiks hand
Öppnar en värld av himmel
Sätter ett hjärta i brand.*

*Stort er ofta det lilla
Som med en tanke god
Värmer og vederkvicker
Ger nog ock övernog*

*Här er jag öppen för lite
Blott det i kärlek sker
Det femte räknasettet
Bästa resultatet ger.*

Erik Planelind

Dagen kommer

*Knappt skönbar
längst bort i öster
jag anar en strålgans
så skön*

*Hur vet jag
att dagen igjen
skal bli skön*

*Jag sett det
minst tusen gånger
sedan minst tusen til
jag liter på
skapelsens ordning
tvivlar ej en sekund*

Erik Planelind

Kasserer J. Birkeland og kasserer K. Fjeldstad

Fra et av våre hyggelige møter.

En hilsen fra

Adventkirkens Pensjonistforening i Bergen

Av Aslaug Knudsen

Som noen av dere vet hadde vi 10 års jubileum i Desember 2001.

I den anledning hadde vi et kombinert jule og jubileumsmøte 13. desember 2001. Bjarne Tungodden ledet møtet og pastor Tor Tjeransen holdt festtalen. Der var sang og musikk og flere gode hilsener og gaver. Vi fikk servert en herlig middag.

Jan Birkeland "gikk" igjennom historikken i disse 10 årene:

Noen få var sammen en kveld hjemme hos Bjarne Tungodden, og det ble besluttet å stifte en klubb/forening som skulle samle pensjonister og andre som har fri om formiddagen til hyggelig samvær i kirkens festsal. Dette hadde vært drøftet et par ganger før.

Det første møtet var 12. desember 1991 og 10 personer var tilstede. Foreningen ble da offisielt stiftet og fikk navnet Adventkirkens pensjonistforening. Bjarne Tungodden ble valgt til formann, Jan Birkeland nestformann, Bernhard

Oppedal kasserer og Ole Hansen sekretær.

Bjarne Tungodden har vært formann i 7 av disse 10 årene og Jan Birkeland har hele tiden stått ved hans side som kasserer. Jeg vil også nevne Rigmor Ågotnes som har vært "sjef" for kjøkkentjenesten det meste av tiden.

Fra den lille begynnelse er vi nå 76 medlemmer derav 13 ikke-adventister. Vi har treff ca hver 6. uke på torsdager kl 11.00.

Hva foregår så på våre treff?

Vi begynner alltid med andakt som blir holdt av en av våre pastorer eller andre "krefter" i menigheten. Flere av våre medlemmer har fortalt om sitt liv. Dette har vært meget interessant. Rektor på skolen vår og barna har hatt flere gode innslag.

Vi har hatt flere av Bergens kjente menn som gjestetaltare så som politimester Wegner, ordfører Ingmar Ljones, overlege Atle Rosnes, Kjell Grønner, Jakob Skarstein. Flere av byens prester har besøkt oss, bl.a. gateprest Brekkeflat. Vi har også hatt besøk av 2 krigsfanger som

En lydhør forsamling lytter til en av våre interessante gjestetalere.

Aslaug Knudsen

Bjarne Tungodden

satt i Tyskland under siste krig, fra Redningsselskapet og andre. Så dere forstår vi har hatt det interessant. Alt foregår i kristelig regi, også med den hensikt å gjøre Adventkirken mer kjent i byen samtidig som vi hygger oss.

Vi har alltid et godt måltid mat, sang, musikk og diktopplesning av egne krefter og andre.

Hvert år i begynnelsen av juni har vi

dratt på busstur til interessante steder hvor der har vært museum, gamle kirker o.s.v. på Vestlandet og gledet oss over vakker natur. På hver tur har vi vært innom en gammel kirke hvor vi har sunget et par sanger og holdt en kort andakt. En guide har som oftest fortalt om kirkens historie. Før vi kjører hjemover er vi alltid innom et hotell, og blir servert koldtbord.

På neste treff, 14. mars, fikk vi besøk av byrådsleder Anne Grethe Strøm-Erichsen som fortalte om sitt arbeide.

Vi vil arbeide i samme ånd som var stifternes formål, og vi er

glad for alle våre medlemmer og er taknemlig for hver som melder seg inn, for det er ikke til å unngå at noen faller fra.

Styret for de neste 2 år ser slik ut:
Formann: Aslaug Knudsen, nestformann Gerd Reistad, kasserer Jan Birkeland, sekretær Kåre Fjeldstad og styremedlem og koordinator for kjøkkenet Ingeborg Hattens.

GÅ TUR MED HUNDEN

Av Reidun Norlemann Endresen

Alle hundeeiere vet at deres firbente venn trenger mosjon, helst en skikkelig tur hver dag. Hvis ikke, blir hunden urolig, rastløs, vanskelig å ha med å gjøre. I verste fall kan den stikke av for å tilfredsstille sitt mosjonsbehov på egen hånd.

Dessverre har ikke vi mennesker den samme gode teften som hunden på dette området. Den er blitt ødelagt etter et par generasjoners bilkjøring. Vi forstår ikke at det kan være mangel på naturlig bevegelse og frisk luft som er årsak til plager som f. eks. hodepine, søvnløshet, depresjoner, muskelplager og dårlig humør. Vi

blir liggende på sofaen eller sittende i TV-stolen etter middagen og avisen, med vår småklaging og vår misnøye.

Akkurat da er det vi burde komme oss ut, - ut å gå! Enten vi har hund, - eller ikke. Så kan vi heller hvile etterpå, hvis vi har behov og lyst, - med litt bedre samvittighet.

Naturlig bevegelsesform

Mosjonsekspløsjonen som startet i Amerika i 60 årene, har for lengst nådd Norge. Vi møter joggere på alle stier og veier. Vi mosjonerer i haller og helseinstitutter i nye, moderne former med boble-

bad og solarium etterpå. Det skal være effektivt og dyrt.

Å gå, - er fint sagt et alternativt tilbud til alle som enda sitter hjemme, enten fordi du ikke har råd til å gå i helsestudio eller du kvier deg for å stille din dårlige form pesende til skue i en falmet, altfor trang treningsdrakt.

Å gå, - er den mest naturlige bevegelsesform for mennesket, en mosjon med opprinnelse i kampen for det daglige brød. Når vi går, er kroppens vekt harmonisk avbalansert og musklene i fint samspill. Blodsirkulasjonen øker, kretsløpet blir lettere, og hjertet avlastes. I tillegg er det billig, - gratis, bortsett fra skosålene du sliter.

God mosjon

Skal vi bruke spaserturen som god

utstyr. Bruk lette, luftige klær og kle deg etter været. Ha noe fotvennlig på beina og husk refleksen i mørke kvelder.

I dagens samfunn gir dagliglivets gjøremål de færreste av oss nok mosjon til å ta vare på hele muskel – og hjerte/karsystemet på en tilfredsstillende måte. Å gå er et godt alternativ hvis vi vil bevare helsa. Det passer for alle aldersgrupper, kan utføres i all slags vær og til alle døgnets tider.

For kropp og sinn

En god spaseretur kan gi mer enn bare mosjon for kroppen. Velger du å gå ut av allfarveien, får du naturopplevelser under årets forskjellige faser. Går du alene, får du tid til å tenke, filosofere, fange ideer og inspirasjon.

Du kan gå sammen med en venn, drøfte

- ENTEN DU HAR EN - ELLER IKKE

mosjon, må det være rask, målbevisst gange, avpasset etter den enkeltes forutsetninger. Vi bør gå tre til fem dager i uken og holde et raskt tempo i fra 15 til vel 40 minutter, - tiden økes etter hvert. Da vil vi styrke muskler, hjertet og lungene og kan forbruke ca. 60 kcal. pr. km.

Ved å gå regelmessig og målbevisst kan man oppnå den samme treningseffekt som ved jogging. Man slipper den store belastning jogging kan gi for føtter, ankler og knær. Spesielt kan man se slike skader hos middelaldrende og folk med stillesittende arbeid, når de plutselig blir bitt av joggebasillen.

Man trenger heller ikke kjøpe seg dyrt

problemer, løse konflikter, holde i en hånd, føle varme og nærhet, kunne tie sammen uten forstyrrelser. Turen kan gi ro i sinnet, legge grunnlag for en god natt søvn og spare oss for noen av tablettene.

Å gå er forebyggende helsearbeid både for sinn og kropp. Det greske ordet "peripateo" som spasere er utledet fra, betyr pussig nok både å gå og å tenke. De gamle grekere, som er ment å skulle være ganske kloke, hadde også et ordtak: Hvert menneske har to leger, det høyre og det venstre ben.

Så gjelder det å bruke dem! De har ingen ventetid, - du kan komme til på timen!

Ovidia

Av Olaf Erlandsen

Foran meg endte veien i et dyretråkk, som igjen forsvant mellom trær og kratt, det fantes ingen bebyggelse mere i denne delen av distriktet. Alle hjem var besøkt, noen flere ganger, på dommens dag kunne neppe disse si at de ikke fikk muligheten til å høre Guds ord, nå var det bare å dra til neste bygd.

Jeg går ut av bilen for å trekke litt frisk luft, samt nyte utsikten. Veien endte på et fjellplatå, under meg lå det liksom en gryte, langt nede var en liten slette, omgitt av høye bratte klipper.

Da er det at jeg oppdager et hus i utkanten av sletten og det verste av alt, røk kom ut av skorsteinen. Her lå altså bygdas siste bebodde sted, ennå var det noen som ikke hadde hørt adventbudskapet. Hverken tråkk eller sti førte i retning av huset, bare stup og skrent overalt. Men disse menneskene måtte besøkes. Jesus sier gå ut til alle. Han gir ingen dispensasjon for slike som bor utilgjengelig, også disse må få høre det glade budskap.

Jeg tar vesken og begynner å hoppe fra hylle til hylle nedover. Turen er nærmest livsfarlig, glatte sko og bratte fjell, er ikke beste kombinasjon, noen ganger ble det sklitur på flere meter, ofte kastet jeg vesken først og hoppet etter.

Huset viste seg å være en stor hytte, malingslitt og falleferdig, et trist syn på nært hold. Jeg banket på og ut kom en forskrekket dame, hun stirret på meg og nær-

mest ropte "hvor kommer du fra"? Et vink oppover fjellveggen så ikke ut til å forklare saken noe særlig, "den veien har aldri noen kommet før", sa hun. Det var enkelt å forstå.

Sjelden har jeg blitt buden inn til en mer fattiglig stue. En seng, et par pinnestoler, en gammel kommode, en appelsinkasse var kjøkkenskap, ved siden sto der en vedovn. Gulyplankene i stuen vippet og rullet for hvert skritt vi tok, noen spiker hadde muligens hjulpet, men fattigdom og sykdom drar ofte med seg håpløshet samt liten tiltaksløst. Eller mangiet de muligens penger til spiker?

Ovidia var fattig, men sterk og stolt. Det var hun som holdt familien sammen. Mannen hadde sterke psykiske problemer, sønnen led av astma og tilbrakte mesteparten av sin tid på sykehus. Datteren rømte hjemmefra før hun var seksten og levde nå et tvilsomt liv i storbyen. Ovidia gråt når hun fortalte meg dette, "ofte faller jeg på kne og roper til Gud om min vesaldom, bare han ville høre", sa hun flere ganger, det var lett å forstå utbruddet. Huset arvet de fra en gammel slektning, det lå inneklemt mellom høye stup, bergveggen liksom raget over deg fra alle kanter. Den eneste ankomsten gikk gjennom en smal kløft i klippen ved sjøen, helst måtte det være lagelig vind, når man skulle lande. Mange års sykdom, samt feilslått fiske, sendte

dem alle ned i den mest håpløse fattigdom.

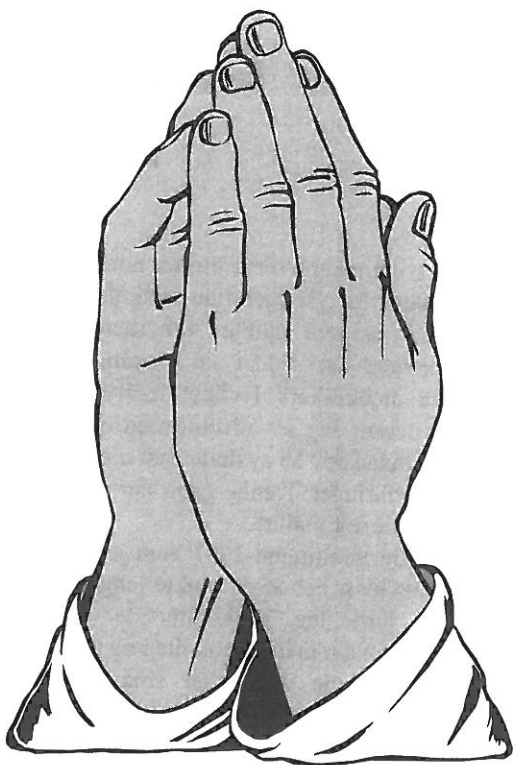
Jeg tok min bibel og sammen delte vi de herlige løfter fra Jesus selv, der Han lover å være med oss alle dager, der Han forsikrer oss om at han eier alt, at vi skal be å få. Vi leste om Han som sonet vår synd og løftene om den nye jord. Mange flere gode emner var vi innom i timene som gikk, det så ut til at Ovidia fikk nytt håp og mot. Så bøyde vi våre knær og bad Herren inderlig om helbredelse for sykdom. At Han måtte rekke ut sin allmektige hånd, slik at de ble løftet ut av fattigdom og elendighet. Mest bad vi om en gang å møtes hjemme hos Gud, alle sammen.

Selge bøker kunne selvsagt ikke komme på tale, men jeg gav henne "Vår kristne arv" og "Trygge spor" samt andre skrifter. "Mot historiens klimaks" var for kostbar bok til at hun ville ta imot den gratis. Vi ble enig om en lang avbetaling, hun bestemte selv avdragene. Kroner ti pr. mnd. Og ingen problemer om det var noen måneder hun ikke sendte inn penger. Mine personlige postgiroblanketter ble utdelt, så avdragene kunne sendes portofritt.

Turen oppover fjellsiden vil jeg helst glemme, men Ovidia sto hele tiden på trappen og fulgte med i klatringen. I brev siden fortalte hun at hun ba inderlig til Gud så lenge hun kunne se meg.

Ovidia var siden alltid i mine bønner, minst to ganger for dagen ble hennes sak lagt fram for Herren, i mange år. "Be, så skal dere få". Paulus sier det så sterkt "be uavlatelig".

Av brev jeg fikk fra Ovidia, gikk det fram at ting begynte å skje i hurtig rekkefølge. Mann og sønn ble frisk, de flyttet inn i nytt hus oppe i bygda.

Mange år senere kom jeg igjen til de samme traktene, da møttes vi igjen. Mannen arbeidet i veivesenet og tjente bra. Sønnen bygget hus like ved, datteren hadde giftet seg med en i bygda. "Jeg husker ennå hva du sa før du gikk, nå har vi lagt alt i Guds hånd, heretter går det bare en vei – framover" sa Ovidia.

Så spør hun hvor den nærmeste adventistmenighet er, det hadde vært hennes store ønske å komme på møter blandt mine trosfeller. Dessverre, måtte jeg si, det er dager å reise til den nærmeste adventistmenighet, men du skal vite, at om menigheten er langt vekke, så er Jesus alltid ved din side. Om vi begge fullender løpet og bevarer troen, så skal vi møtes hjemme hos vår Far i himmelen. Der er vi alle i samme menighet.

Mer trøst FRA EN "IKKE ARBEIDER"

Av Ingvald Seglem

Ting tyder på at leserne ønsker noen flere resultater fra vår hjemlige misjonsmark. Temaet er hva gamle "arbeidere" og adventister har sådd i sin omgang med andre mennesker? Hvilket inntrykk de har etterlatt seg av adventismen og vårt unike budskap? Vi avsluttet sist med bare gode erfaringer. Denne gang har vi med en liten knast malurt.

I høstinnsamlingen 2001 kom jeg til et lite hus hvor beboeren brukte lang tid til døren, hørte jeg. Vedkommende var en gammel mann med gåstol, liten og morsk. Forhåpningene var heller små da jeg fremsa mitt ærende. Jeg var ikke skikkelig ferdig med introduksjonen før han avbrøt meg, og med skarphet i stemmen spurte: "Er du adventist"? Stammende måtte jeg bekjenne min tilhørighet. Igjen ble jeg avbrutt - det kontante svaret lød: "Da skal du få!" Møysommelig snudde han seg og med kraftige stønn og ord om brukket lårhals og annen elendighet, slet han seg mot en kommode i stua. For hvert steg sviktet også høyre ankel - han gikk på fotbladets utside. Gaven han sorterte ut av en konvolutt var på kr. 400.

Jeg byttet ut skepsisen med nysgjerrighet. Historien var enkel. Som barn og ungdom for seksti, sytti år siden, var han ofte i adventkirken med sin mor (bestemor?). Bare gode minner. Etter en kort samtale spurte jeg om jeg skulle be for ham: "Nei!" Det var for sent. Jeg oppfattet det slik at han hadde levd et slikt

verdslig liv og undertrykt sin lengsel. Han mente at nå var det ingen flere sjanser igjen til ham. Det nyttet ikke at jeg protesterte. På veien videre, og som så ofte før, tenkte jeg: Hvorfor er jeg så lite lys-ten på å gå i høstinnsamling? Hver gang gir Gud meg en oppmuntring.

Så malurten. Det fortelles med krav på troverdighet om en sabbatsskoleklasse hvor "rolleinnhaverne", 7 - 8 stykker, gode trauste adventister - de kommer godt i gang med sine mangeårige innsiktsfulle samtaler. Inn i kirkens "klasserom" kommer det en mann med iver og beslutsomhet i blikket. Han hadde tidligere i uken gitt til kjenne et håp og et ønske om et bedre liv. Et våkent medlem spratt opp og med høylydt entusiasme fikk han vist vedkommende til rette. Avbruddet og uroen dette skapte ble påtalt - her var det gjort et grovt brudd på "Mose"-loven. Det ble trukket et lettelsens sukk da studiet kunne fortsette i gamle innøvde former.

Til slutt: Det er vel kjent at Ellen G. White hadde et syn om uslokkelig brann i skyskrapere i New York. Du kan lese om det i "Veiledning for Menigheten 3", side 222. Synet ble malt og billedet skal ha oppsiktsvekkende likhet med virkeligheten.

Jeg skrev om saken i flere aviser. Det er delte meninger om hensikten med slike skriverier - jeg lurte også av og til på det - derfor ble jeg spesielt glad da en dame ringte meg etter innlegget og spurte om

Det hendte i Hamburg

Av Asbjørn Haugvik

Vi publiserte en artikkel av Iris Schantz i siste nummer av Aktiv Pensjonstid. Hun beskrev sine krigsopplevelser i Hamburg under siste verdenskrig. Da Asbjørn Haugvik leste artikkelen mintes han en spesiell opplevelse i krigstidens Hamburg. Vi siterer:

Jeg leste med stor interesse Iris'opplevelser fra Hamburg juli 1943, og de historiske og voldsomme luftangrep den gangen. Det presset fram mine egne minner fra samme sted. Jeg var da kokk på en norsk båt som lå i havnen i Hamburg, bare 23 år gammel. Jeg kjenner godt igjen Iris'beskrivelse av de to nettene og natt nummer to som var fryktelig! Første aften i Hamburg gikk noen av oss (mannskapet) i land for å ha det hyggelig, men ble sittende fast i et tilfluktsrom nesten hele natten. Neste aften var det ikke fristende å gjenta turen i land. Den natten opplevde jeg en krigshandling som jeg aldri kan glemme.

Jeg kan forstå din beskrivelse, fordi jeg

jeg kunne gi henne flere opplysninger om vår profet.

Utstyrt med ammunisjon fra EGW-lageret, gikk jeg hjem til henne samme kveld. Jeg ble hilst hjertelig velkommen inn. På bordet lå et eksemplar av "Slektenes Håp", rød bok og tykk. Denne hadde hun hatt i mange år til oppbyggelse for seg

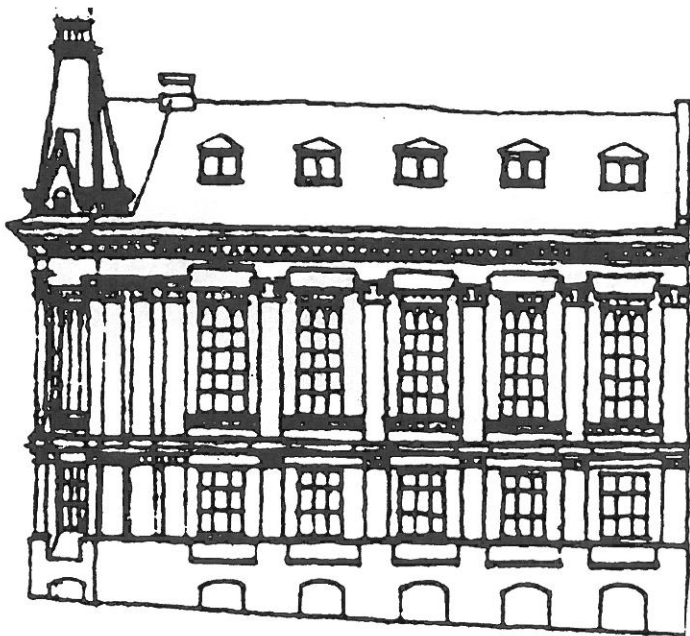
Stående nr. to fra venstre, Asbjørn Haugvik

opplevde det selv. Aldri har jeg kjent en slik redsel over meg. Bena skjelv så kraftig at jeg måtte holde dem fast. Flere andre båter som lå til kai ble truffet av bombene og sank. Jeg omvendte meg til Gud den natten. Senere sovnet jeg i ren utmattelse og våknet neste morgen forundret og glad over å være i live. Da båten senere kom til Oslo, så jeg rottene forlate skipet. Da stakk jeg også av. Båten ble truffet av en torpedo da den gikk til sjøs igjen og kokken som tok min plass omkom.

Jeg legger ved et bilde fra tiden på Skodsborg og jeg husker godt Stahlpikene, spesielt deg Iris som til tider ventet på Børge i spisesalen. Min venn og senere kone var Vera Schou som du kanskje husker bedre. Vera døde i 1989, 62 år gammel, etter 40 års samliv.

selv, barn og nå barnebarn. I tillegg hadde hun "Veien til Kristus", som hun roste opp i skyene. Her også tenkte jeg: Jeg burde vært mye flinkere til å gå i hjemmebesøk - adventister før meg har sådd, nå sitter de der ensomme og venter.

Ærligheten krever. Få dere en høst etter kjærlighetens bud (Hosea 10,12).

SLIK BEGYNTE DET I NORGE

"Hvad de kirkelige forhold angår, så har de i den senere tid vært meget beveget, fordi det har gjæret så sterkt blant en stor del av Kristianias befolkning som neppe på flere år. Uagtet at denne bevegelse nu begynner å legge sig, vil det kanskje ikke være av veien å dvele litt ved densamme." Slik begynner en artikkel i augustnummeret 1879 av månedsskriftet "Budbæren". Og artikkelen fortsetter:

"Bevegelsens historie er i korthet følgende: John G. Matteson, som er en utsending av et lite amerikansk baptist-samfunn som kaller sig syvendedags adventister, kom i 1877 fra Amerika til Danmark, hvor han virket og vant adskillig inngang. Forrige år kom han også op til Norge. Da han har adskillige begavelser som taler og også er en flink sang-

er, var det ikke vanskelig for ham å samle mange tilhørere om sig, især da han klokelig holder inne med sine avvikende meninger inntil han har vunnet tillit og fanget de ubefestede i sitt garn. Tilstrømningen til hans foredrag ble for hver gang større, slik at på langt nær alle kunne rummes i den forresten store forsamlingshall. . . . Han vant snart så mange tilhengere at han kunne danne et eget samfunn, som stadig vokste. Også mange var påvirket av ham, og det så ut til at flere hundre skulle slutte seg til hans parti. Dette gjorde både prestene og alle sindige og alvorlige menighetsmedlemmer meget engstelige . . .

Høsten 1878 hadde bror Matteson med familie flyttet til Kristiania, og etter en "svipptur" til Trondhjem, Haugesund,

Bergen, Stavanger, Kristiansand fant han i en leiegård i Osterhaugsgaten hele 3. etasje ledig. "Det store værelse" ble innrettet til møtesal, en prekestol ble laget, og passende seter til hele værelset, de tilstøtende mindre værelser kunne åpnes og brukes. Der startet han en serie offentlige møter. Etter to måneder leide han Latinskolens (den senere Hammersborg skole) gymnastikksal i Akersgt. 73 B til regelmessige møter hver søndag kveld i 3 måneder. 1000 tilhørere kom fra uke til uke, folk stod utenfor vinduene vinterstid. Hverdagene ble det holdt møter i Osterhaugsgaten (500 kunne få plass) og Maribogatens skole (1000-1200 tilhørere!), mandag bønnemøte på Grønland,

Av Jakob Rask Arnesen

Grünerløkka og Kampen. -- Og arbeidet gav resultater! 11. januar 1879 kunne en liten flokk på 34 "undertegnede Beboere af Kristiania By" underrette Den ærede Øvrighed om at "vi have forenet os til en kristelig Menighed under navn af "Den første Syvende-Dags Adventistmenighed i Kristiania". Vi have enstemmig valgt John G. Matteson til vor Pastor eller Forstander." -- I løpet av våren steg medlemstallet til 80 sjeler!

Motstanderne gjorde at møtene i Latinskolen måtte slutte. På forunderlig vis synes forholdene imidlertid å bli lagt til rette -- og det tvers over gaten! 12. februar 1879 kunne bror Matteson rapportere: "Vår virksomhet i Kristiania er ikke stanset, men går stadig fremad. Vi har kjøpt en eiendom -- en del av

Eugenia-stiftelsens gård, Akersveien nr 2 -- som vil bli innrettet til forsamlingslokale til april."

Noen få år tidligere var Eugenia-stiftelsens store 3-etasjers hovedbygning mot Akersveien blitt revet for å gi plass til en ny Thor Olsens gate. Nord- og sørløylene var blitt stående. I den ny-innkjøpte sørløylene ble en hyggelig sal med dåpsbasseng innrettet til møter i 2. etasje, og siden ble et trykkeri innrettet i nedre etasje, mens resten av huset ble leid ut til familier. (Mange av bladets lesere vil huske den gamle trebygningen tvers over gaten fra Kurbadet, nord-fløyen som ble stående helt til 1955.)

Høsten 1878 hadde bror Matteson med familie flyttet opp til Kristiania, der han i en leiegård i Osterhaugsgaten fant en De nærmest følgende årene virket bror Matteson rundt om på Østlandet. Sommeren 1882 besøkte han interesserte i Sverige, der en konferens ble stiftet. Imens ble arbeidet i Norge konsolidert, og i mai 1885 begynte byggingen av det nye menighetshus på hjørnet av Thor Olsens gate og Akersgaten, med adresse Akersgaten 74. Det er verd å merke seg at byggverket ble betegnet som noe nytt i norsk arkitektur. Arkitekt Henrik Thrap-Meyer (1833-1910) var utdannet ved Hannover tekniske høyskole og Polyteknikum i Zürich og hadde tegnet bl.a. Kristiansand Domkirke, Lillehammer kirke og komplekset Victoria Terrasse i Oslo (der norske UD nå residerer).

Nybygget fikk fem vindusakser mot Akersgaten, en på hjørnet og tre mot Thor Olsens gate (som inntil 1927 var en blindgate). Det ble innrettet trykkerilokaler i kjelleren, kurbad i 1. etasje og en stor forsamlingsal i annen etasje. Det som sær-

preget eksteriøret er det høye, steile tak som over hjørnet har form av en liten tårnhjelm, dessuten annen etasjes store vinduer som er atskilt av en slags kolossal-pilastre som bæres av mindre i første etasje. Materialet i fasaden er upusset rød teglsten, med enkelte ornamenter i friser i puss.

En interessant detalj ved fasadeutføringen er de gotiserende vindusinndelinger i annen etasjes store salsvinduer. Til tross for at fasaden for øvrig er utført i temmelig rene renessanseformer, gir det høye taket og disse gotiske vindusdetaljer

likevel bygningen et preg av noe "middelsaldersk", det samme gjør de svære gjennombrytninger i annen etasjes veggflater. Forsamlingssalen innenfor hadde også et gotiserende preg, noe som jo stemte godt overens med den alminnelige kirkeromstradisjonen på denne tid i Norge.

14. mars 1886 ble møtesalen Betel innviet. Bror Matteson tok del i møtet og kunne kalle "denne hyggelige, smukke sal vår egen." -- Sommeren 1886 flyttet bror Matteson med familie til Stockholm. Men det er en annen historie . . .

"ET HJERTESUKK OM ET HJERTESUKK"

Av Kåre A. Lund, daglig leder av ADRA Norge

I artikkelen med en undertittel som uttrykker det samme som denne overskriften, ble det referert til igangværende aktiviteter i Akersgaten 74. Dessverre var det en liten forglemmelse her. Blant leger og helsearbeidere i tredje etasje finner man et lite kontor som bærer navnet ADRA Norge. Det falt ut fra den tidligere nevnte artikkelen.

Etter litt debatt frem og tilbake står vedtaket fast om at kontoret for ADRA Norge er og forblir i Akersgaten 74. Man har litt sekretærhjelp på Vik, men hovedkontoret, eller sekretariatet om man vil bruke det uttrykket, er i Akersgaten 74, 3. etasje.

Ut fra dette lille kontoret møter mennesker ute og hjemme, Syvendedags Adventistsamfunnet fra den humanitære siden. Kontorets ene ansatte legges kanskje ikke så mye merke til, men man

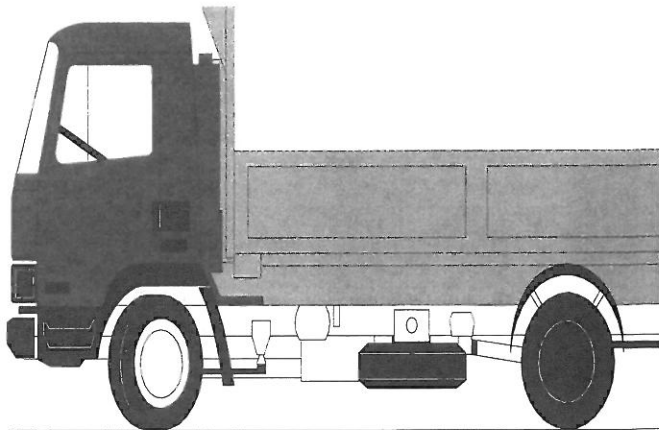
betjener prosjekter i Afrika, Asia og Mellom-Amerika, gjennom en omsetning som siste år var på over 14 millioner norske kroner.

Dette er mulig på grunn av vårt gode forhold til NORAD, DU, de mange trofaste givere og hjelpen som kommer gjennom vår årlige hjelpeaksjon.

Dette er en hjelp som når fram til mange enkeltpersoner, som møter adventistsamfunnets omsorg gjennom de prosjekter de berøres av. Vi er kanskje små, men for dem som får hjelp, er virkningen stor.

Skulle du være en av dem som ønsker å være med og hjelpe kan du enten gi ditt bidrag på konto: 6061.05.14939, eller ta kontakt med oss på telefon 22 11 20 80. Eller aller helst, kom innom og se hva vi holder på med. Er kontoret åpent, er det alltid åpent hus. *Velkommen!*

Min første biltur

Av Oddmund Andvik

2. mars 1932 kunne man i bladet "Nordtrønderen" lese følgende:

"Treåring på lastebilens stiggrett.

I går hadde en blindpassasjer i form av en treårig gutt her fra byen satt seg på stiggrettet til en lastebil som skulle oppover i bygda. Oppe i berget fikk en av jernbanens folk se gutten på stiggrettet og ropte forjeves til de to mennene som satt i førerhuset. Ferden gikk videre til Skoge hvor bilen stanset og føreren fikk se passasjerer. Han var da fullstendig gjenrodd av lort både i nese og ører og helt gjennomvåt. På Skoge samvirkelag tok man og vasket gutten og skiftet tøy på ham fra topp til tå, men denne behandlingen likte han mindre enn å sitte på stiggrettet og ga dette tydelig tilkjenne. Med en annen bil fikk treåringen så skyss tilbake til byen, men da var bilinga gått ham slik i blodet at han protesterte når de ville overlate ham til hans engstelige foreldre."

Jeg var på dette tidspunkt to år og syv måneder. Det var samvirkelagets bestyrer som tok seg av meg etter bilturen, men da de ikke hadde gutter selv fikk jeg låne

jenteklær etter vaskingen. Det er nok en del av forklaringen på mine protester.

Turen gikk langs Namselva med lille meg på bilens venstre side ut mot elva. Det var vårløsning, og grusveien var huller og oppløst. Jeg hadde ikke annet å holde meg i enn kanten på stiggrettet. Eller var det en annen som holdt meg fast?

Han som satt ved siden av sjåføren var en ung gutt som var sjåførens hjelper. Bilen var en melkebil på vei tilbake til Grongn 50 kilometer lenger oppe i Namdalen. Skoge, hvor turen startet, ligger midtveis mellom Grong og Namsos.

Det hører også med til historien at hjelpemannen ikke klarte å få opp døra før jeg var fjernet fra stiggrettet. Døren hadde satt seg helt fast! Det var vel ikke så rart at jenta som passet på meg, og min mor, fikk sjokk da de ble klar over hva som hadde hendt.

I dag, snart 70 år etter min første biltur, takker jeg min skaper som er villig til å ta vare på oss og høre en engstelig mors bønner. Min mor var på den tid nettop knyttet til vårt samfunn.

Dette er bare én av mange hendelser i mitt liv som har gitt meg en klippefast tro på at vi ikke er alene, men har En som passer på oss.

Dagligt liv i Etiopia

Pastor Gunnar Gudmundsen var en uhyre fargerik misjonær i Etiopia. I 1920-årene levde han sammen med innfødte, røverhøvdinge, mennesker ved keiserens hoff, så vel som vanlige folk.

Vi publiserer denne gang resten av en artikkel han skrev for ca. 75 år siden.

Første del av artikkelen stod i A.P. nr.2 - 01.

Ekteskap

Giftmål inngås meget tidlig, ofte fra 7 til 12-års-alderen, og ordnes nesten alltid av foreldrene. Det er hverken kjærlighet eller tilbøielighet som driver de to sammen, men rett og slett en handel eller overenskomst mellom foreldre og foresatte. De to som giftes sammen, har i mange tilfeller ikke sett hinannen på forhånd, og kjenner derfor heller ikke hinannen. Da alt beror på en handel, blir forbindelsene ofte svært urimelige og årsak til megen lidelse og bitter ulykke.

Den største vannære som kan ramme en etiopisk kvinne, er å bli gående ugift og barnløs. Det ansees som en forbannelse fra Herren. Barnløshet blir ofte årsak til skilsmisse. Det samme er tilfellet hvis den førstefødte er en pike. De ekteskapelege forbindelser er i almindelighet meget løse, og konebytte forekommer likeså hyppig som hestehandel blandt bønderne her hjemme. Det hender ikke sjelden at man treffer sådanne som har vært skilt flere ganger før de har nådd modenhetsalderen. Flerkoneri er ikke anerkjent, men de som har råd til det, har som oftest én

eller flere medhustruer. Av alle de høvdinger jeg har stiftet bekjentskap med er der bare én som ikke offisielt har holdt medhustruer.

Begravelser

Blandt de kristne etiopiere legges der stor vekt på en høitidelig og ceremoniell begravelse. Så snart døden nærmer sig, blir prestene tilkalt for å lese messer og for å gi den døende sakramentet. De kan sitte i timevis før den døde utånder, og lese høit av sine kirkelige bøker. Er det en høierestående embedsmann, leser gjerne flere prester sammen i kor. Når døden nærmer sig, gjøres alt istand til begravelsen. Det har vært tilfeller ved våre hospitaler hvor de pårørende er kommet allerede før vedkommende virkelig var død, og vilde bære ham til hans siste hvilested. Gredekoner er alltid til stede ved ethvert dødsfall. Så snart døden inntreder, blir det et forferdelig leven. Gredekonene og den avdødes nærmeste hylar og skriker og river håret av sine hoder, pisker sig med tornebusker så blodet flyter, og martrer sine legemer på en fryktelig måte. Alle som kommer til stede ved en begravelse (og er det en stor og aktet mann, kommer der alltid mange), må trekke sine sjammaer for ansiktet og gråte en lang og høilydt veklage over den avdøde. Ofte blir der også diktet leilighetsvers om den døde. Disse vers synges gråtende og med en dyp veklage i stemmen.

Deltagerne i sørgetoget, som kan bestå

av flere hundrede deltagere, svaier frem og tilbake, mens de uavladelig gjentar sine rytmiske veklager. Før toget når kirkegården, stanses det to eller tre ganger, mens prestene synger bønner og leser messer over den avdøde før mulden gjemmer hans støv. Firti dager etter begravelsen holdes "Teskar" eller sjelemesse. Da skal den avdøde utfries fra skjærsilden. Det gjelder da om å brygge godt øl og slakte fete dyr for prestene, så de kan bli "glade i hjertet", som det heter, og "løse" den avdøde straks ut av helvedes kvaler. Hvis prestene ikke får kjøttet og ølet godvillig undlater de ikke å ta det med makt. Således blev det mig fortalt om en fattig mann i vårt nabolag som døde og enken satt igjen med to små uforsørgede barn og ingen ting å leve av. Sine husdyr hadde de solgt under mannens sykdom for å holde familien i live. Det eneste de hadde igjen, var en okse til å pløie sine akreer med. Skulde de miste den, hadde de intet å leve av. Firti dager

Gunnar Gudmundsen

etter begravelsen kom prestene og forlangte oxen til sjelemesse for mannen. Enken gråt og bad om de vilde skåne henne. Hvis hun skulde gi dem denne okse hadde hun ikke noget å pløie med og det vilde bety sultedøden både for henne og barna. Men prestene enset ikke enkens tårer. De tok oxen og stak den ned, og festet og leste messer så lenge kjøttet varte.

Gode råd

Det er nede i dalen at du vokser, - ikke på de skrinne toppene.

Hvis det ikke var meningen at vi skulle få begynne på nytt, - hvorfor har så Gud gitt oss mandager?

Vi har et uendelig håp, - ikke en håpløs ende.

Ikke ta livet så alvorlig da vel, du kommer ikke levende fra det allikevel...

Gud løser først lenker, - siden gårter!

Kærlighedens væsen

Af Aage Andersen

En af talerne ved den danske sammenkomst i Odense søndag den 9. december.

Da Hans Jørgen ringede og spurgte, om jeg ville sige lidt om kærlighedens væsen, svarede jeg, at det *burde* jeg jo kunne. Jeg har holdt op til flere bryllupsprædikener, som alle har handlet om kærlighed fra en eller anden vinkel. Men *kærlighedens væsen ...*

Kærligheden er som blomsten. Du kan træde på den, og den reagerer kun ved at sprede mere vellugt. Kærlighed trækker mere end tolv par heste. Kærlighed flytter bjerge. Kærlighed er mester i alle kunster. Den, som udsætter sig for kærligheden, udsætter sig for lidelse. Halm i skoene og kærlighed i hjertet stikker ud over alt. Sand kærlighed kan ikke skjules.

Det er hentet fra en lille bog om alverdens talemåder.

Ligesom der kan gå inflation i vore penge, er det også med vore ord. Der er adskilligt i vor tid, der kaldes kærlighed, men ikke har meget med det at gøre.

Som nogle af jer ved, findes der i Bibelen flere forskellige ord, som alle er oversat med kærlighed. Der er forældreskærlighed til deres børn, og somme tider omvendt. Der er kærlighed til venner, og der er kærlighed til ens fjender og modstandere (vel nærmest gående ud på at tolerere eller ikke at hade), for jeg tror ikke, Gud forlanger, at vi skal elske den, der har såret og chikaneret os og trådt på os, på samme måde som vi elsker vore børn og vore nærmeste.

Men den højeste form for kærlighed er den,

der hedder agape, om man så må sige den principielle kærlighed. Det er betegnelsen for Guds betingelsesløse kærlighed, "den inderlige kærlighed, som drog dig til os arme ned," som det hedder i en af de mest kendte julesalmer. Og mon ikke det er det bedste udtryk for kærlighedens inderste væsen.

Den kristne kærligheds væsen. Her mener jeg, vi ikke finder nogen bedrebeskrivelse end i 1 Kor 13, 4-7.

"Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild." Nogle havde nok ventet, at apostlen ville tale om store gerninger og heltedige bedrifter. Men det første, han siger, er, at kærligheden er tålmodig og mild. Det betyder at optræde på en kristen måde i en ond verden.

"Den misunder ikke." Den misundelige har ondt af, at andre har noget, man ikke selv har. Det er ikke så meget, at man ikke kan ønske sig de samme ting selv, men et ønske om, at andre ikke skulle have dem.

"Kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind." Ægte kærlighed vil altid lægge mere vægt på egen uværdighed end på egne fortjenester.

William Carey, der begyndte sin karriere som lappeskomager, var en af de største missionærer og sprogbevagelser, som verden nogen sinde har set. Han oversatte dele af Bibelen til ikke mindre end 34 indiske sprog. Da han kom til Indien, blev han set på med uvilje og foragt.

I et middagsselskab var der engang en snob, som rigtig skulle ydmyge ham, og spurgte ham i en tone, som alle måtte lægge mærke til: "Mr. Carey, er det ikke sådan, at De engang

arbejdede som skomager?" "Åh nej, Deres nåde," svarede Carey, "jeg var ikke skomager, kun lappeskomager." Han gjorde ikke krav på at lave sko, kun reparere dem.

"Den gør intet usømmeligt." Der kan være kristne, som forveksler handlekraft med direkte brutalitet. Kærligheden glemmer aldrig, at det at vise hensyn, takt og høflighed må være noget af det vigtigste i kristendommen.

"Søger ikke sit eget." Kærlighed er glem-som, når det gælder en selv, og meget betænk-som, når det gælder andre.

"Hidser sig ikke op, bærer intet nag."

Kipling sagde, at det var en manddomspøve, om man kunne holde hovedet koldt, når alle omkring en kogte over og tillagde en alle mulige onde motiver.

Nogle af de fineste eksempler på kris-ten tålmodighed har jeg fundet hos fol-kene på det kristne hjælpecenter Kilde-gården i Ryslinge, der til sommer fejrer 20 års jubilæum, og hvor jeg havde min gang i en årrække. Deres formål er at hjælpe alkoho-likere og narkomaner på ret køl. Deres motto hedder: "Kærlighed, accept, tilgivelse."

Som I kan forstå, er det ikke Vorherres bedste børn, der kommer til dette sted. Man hø-ster naturligvis både glæde og skuffelser. Jeg har overværet flere gange, at en og anden af klienterne, med abstinenserne rivende i krop-pen, har optrådt utrolig provokerende, og lederparret Karl og Margit, mødte disse udfald med en englelig tålmodighed. Jo, de kan godt svare igen, men bagefter er det hele glemt. Det er en tålmodighed, som jeg ikke har set noget

andet sted.

"Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden."

Tyskerne har et ordsprog, som siger: "Die reinste Freude ist die Schadenfreude." Den sandeste glæde er glæden over, at det går andre ilde."

Den kristne kærlighed er helt uforstående over for menneskelig ondskab, glæder sig ikke over dårlige nyheder.

Den kristne kærlighed har ingenting at skjule, og derfor bliver den glad, når sandheden kommer frem.

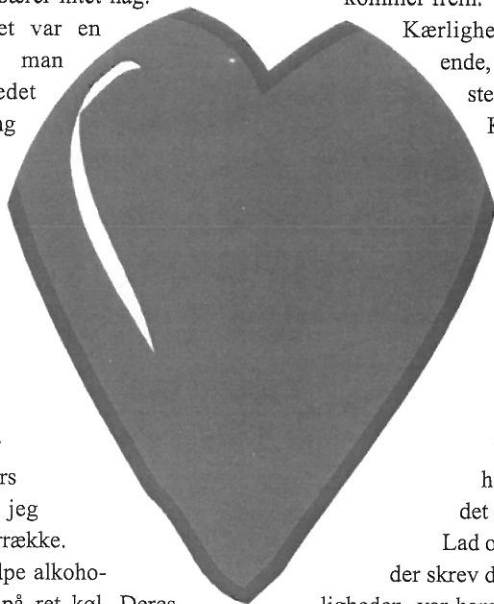
Kærligheden er ikke godtro-ende, men den tror det bedste om alle mennesker.

Kærligheden håber alt. Selv efter at et men-neske er fundet skyl-digt, håber kærlig-hedens stadig på, at vedkommende vil omvende sig. Den lader sig ikke pro-vokere, men tåler alt. Den er parat til at tilgive syv gange halvfjerds gange, om det skal være.

Lad os ikke glemme, at han, der skrev disse gode ord om kærligheden, var ham, der engang fnyste af mord og hævntanker under kristenforfølgel-serne.

Kærligheden er et helligt mysterium, som mennesket hverken kan eller skal forsøge at nå til bunds i med sin tanke, men må tage til efterretning som en kendsgerning og bøje sig for i ærbødighed.

Gennem hele kirkens historie frem til i dag finder vi genklangen af den kærlighed, som åbenbares gennem det under, julens evange-lium vidner om.

Glimt fra et af de velfyldte festbord.

Fuldt hus

Af Hans Jørgen Schantz

Begge fotos: Harry Sættem

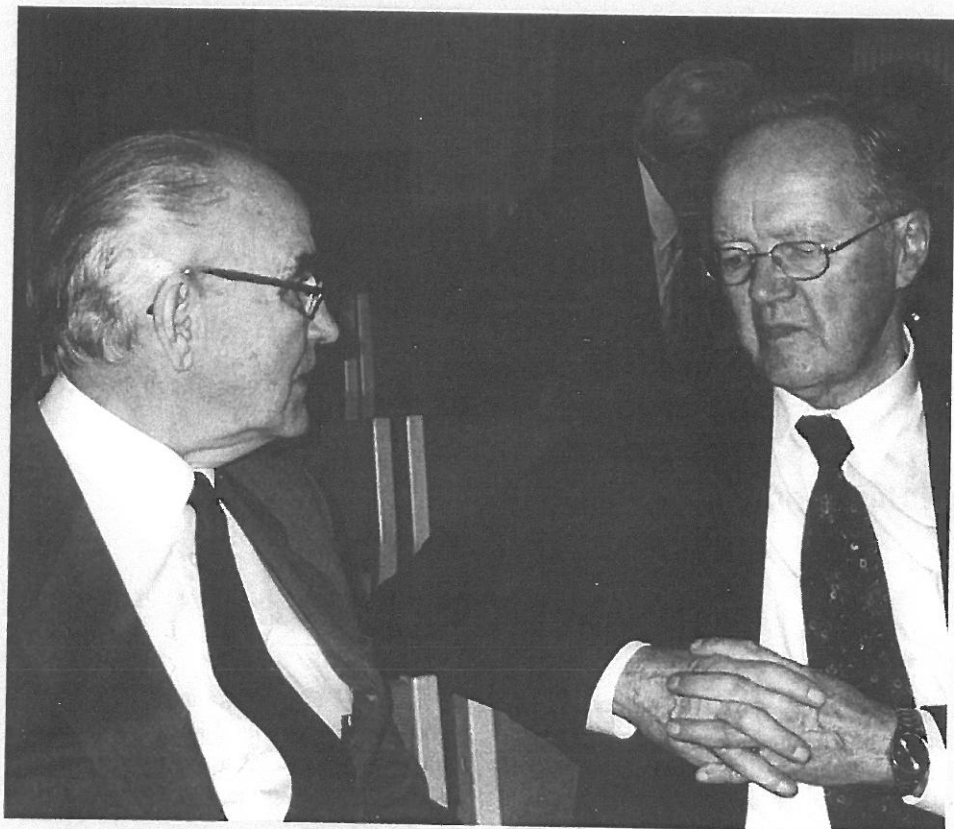
Søndag den 9. december flokkedes omkring 140 mennesker fra hele landet i selskabslokalerne i Adventkirken Odense. Det var medlemmer fra SDA Pensionistforeningen, der havde sat hinanden stævne.

Sammenkomsten blev indledt med en ekstraordinær generalforsamling, hvor det blev enstemmigt vedtaget, at foreningen skulle være åben for tilgang for alle SDA pensionister i Danmark, som havde rundet de 60 år og ikke blot som hidtil kun for tidli-

gere arbejdere indenfor Adventbevægelsen.

Nogle Odense-søstre havde med vanlig fynsk dygtighed og flid fremstillet en excellent vegetarisk middag, som blev nydt med stort velbehag. Under middagen havde Tage Juhl-Pedersen en bibelsk konkurrence af høj sværhedsgrad.

Den i verden allestedsnærværende lektor, Børge Schantz, fortalte på opfordring om sine nylige spændende besøg i England, Rusland og USA.

Sekretæren Henning Jakobsen og formanden Jens Madsen lægger planer for fremtiden.

Sidstnævnte sted opholdt han sig under de dramatiske og alvorlige 11-september begivenheder. Hans indlæg gav et friskt pust ude fra den store verden.

Den veltalende forstander for plejehjemmet Søndervang, Erik Hauvre, Fakse, fortalte om livet på hjemmet og om 25 års jubilæet og betingelserne for at blive optaget som beboer.

Dagen sluttede med et varieret program, hvor tolv af deltagerne i solosang, digt, musik og tale belyste det

vigtige emne "VENNER" set fra både en jordnær og religiøs side. Temaet var også dagsaktuelt i forbindelse med sammenkomsten.

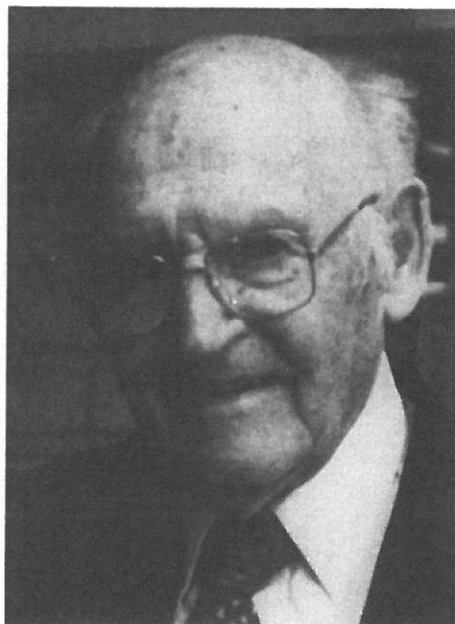
Foreningens formand, Jens Madsen, sluttede den vellykkede sammenkomst med at fremlægge nogle af bestyrelsens fremtidige planer. Dagen sluttede med æbleskiver og kage af samme frugt.

Fællesskabet blev styrket og fornyet under disse hyggelige timer, der gik alt for hurtigt.

EMANUEL W. PEDERSEN

Missionær og verdensmand

Af Hans Jørgen Schantz

Når du nu og da, alt for sjældent, møder Emanuel W. Pedersen på vore breddegrader, føler du, at du er hans bedste ven. Han udstråler en sjælden hjertevarme og sympati og er meget populær overalt, hvor han kommer.

EWP blev født for så længe siden som 1904 i H.C. Andersens by, Odense, som søn af kolportør Peder Pedersen og hustru Laura. I Danmark siger man, når man skal være positiv, at jyden er energisk, om sjællænderen, at han er intelligent og om fynboen, at han er begge dele.

Dette passer godt på fynboen EWP. Han blev født i Odense og voksede op under beskedne vilkår og fik en lang og spændende karriere.

Han startede som landbrugsmedhjælper. Sin første uddannelse fik han på Nærum Missionsskole og som kolportør tjente til sine skolepenge. Efter endt skolegang blev han først bibelarbejder, det er

assistent for en prædikant, og derpå lærer ved menighedsskolen i København. Drog derpå til Stanborough College, Watford, England for at studere og tilegnede sig her det engelske sprog.

I 1937 kom der et kald til missionen, og det drejede sig om Afrika. Han og hans hustru Esther skulle som forstanderpar virke ved Nchwanga skolen. Disse første år i Afrika står for parret som nogle af de bedste i deres tilværelse.

I 1943 blev deres tjeneste overført til Kenya i Østafrika, hvor EWP virkede først som afdelingssekretær og senere som missionsdirektør, en opgave, som de havde til 1952.

Derpå fulgte studier et år ved SDA Theological Seminary, Washington D.C. Fem år fulgte derpå helt frem til 1958 i Europa, som afdelingssekretær ved SDA nordeuropæiske division. Den samme opgave blev fortsat i Generalkonferensen

i Washington D.C. til 1962, hvor turen gik tilbake til England til den ansvarsfulde post som sekretær for den nordeuropæiske division.

EWP avsluttede denne periode som reisesekretær for den øverste organisation, Generalkonferensen, og i den forbindelse fikk han en interessant oppgave, idet han i 1971 skulle representere Adventist-samfundet ved Shahan af Persiens 2000 års jubileum for dette gamle riges beståen. Det blev en enestående sammenkomst med østerlandsk pragt og rigdom og med representanter fra hele verden. Det gjorde det muligt for ham at møte mange mennesker og få kontakter.

Der gik derpå et par år i pensionisttilværelsen. Men så opstod der et tomrum i Den Afrikansk-Mellemøstlige Division, hvor man manglede en formand, og EWP fulgte opfordringen og endte sin lange interessante karriere på denne post i 1976.

Det blev til mange år borte fra deres elskede Danmark. Ægteparret, der fikk to børn, Kirsten, 1947 og Glenn, 1949, bor i Silver Spring, Maryland.

TAKK

Styret for Pensjonistforeningen ønsker med dette å si tusen takk til den enkelte av dere. Vi takker for vennlige henvendelser med oppmuntring til videre arbeid. Vi takker også for den økonomiske støtte dere gir oss i forbindelse med utgivelsen av Aktiv Pensjonstid. Vi setter også stor pris på den økonomiske hjelp vi får til dekning av andre utgifter, bl.a. i forbindelse med sammenkomster som arrangeres for pensjonistene. Takk for alle varme tanker og økonomisk støtte.

Johan Elisenberg

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3. mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssloyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edlith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 20 85678

B

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
Tor Lisle
Joh. Scharffenbergs v. 111H
0694 Oslo
Tlf. 22 28 97 94

Kransen

*Da du var liten pike,
ja, bare fem-seks år,
av markens blomst du flettet krans
og satte i ditt hår.*

*Da du var femten somre blitt,
så ren, så fin, så sår –
Du flettet krans av finest lin
og knyttet rundt ditt hår.*

*Da du sto uskyldsren som brud –
din fagre brudgom får,
da viklet du en rosenkrans
som rødmet i ditt hår.*

*Da du som moden kvinne gikk
og lengtet etter vår,
du tredde deg en perlekrans
som pyntet i ditt hår.*

*Da du som grånet enke satt
i fattige små kår,
du flettet deg en verdig krans
av vakkert sølvblankt hår.*

*Når du en dag i Himlens hjem
for Herrens ansikt står,
da former Han en krans av gull
om ditt så gyldne hår.*

Hagny Guleng Rodal